

ՆՕԲԲ ԵՒ ՆԻՇԲ

Աբե-Էլի Առնաբ, ստանձնելով պաշտպանութիւնը իր «անբասիր» խմբագրին, փոխանակ լուսարաններու մեր հարցապնդումը, զրահապնդուած անոր զրարան դիմակովն ու մանաւանդ ոգիովը, մեր դէմ եւս գործածել կը փորձէ զրպարտութեան նոր օրերու իրենց յատուկ գէշերը, յայտարարելով մեզ «Թամկավար» եւ «յառաջդիմական»։ Իսկ թէ այս որակումները ի՞նչ կը նշանակեն Աբե-Էլի Աշոտներուն համար, մեկնութեան չի կարօտիր։ Ձէ սիրելի Աշոտիկ, այդ ներկէ սխալ տեղ քսել կը փորձես, իսկ չարամտութեանդ համար՝ նուազագոյն պէտք է ամչնաս։

Ըրածդ զրպարտութիւն է, եւ արդէն առանց անոր ի՞նչ կը մնայ քեզի ընել եւ ըսել։ Մենք, սիրելի Աշոտ, ոչ «Թամկավար» ենք եւ ոչ «յառաջդիմական», անպատուութիւն չէ անշուշտ Թամկավար, յառաջդիմական կամ 'Խաշնակցական լինելը, սակայն իր դերին գիտակցութիւնը ունեցող որեւէ նկերեցական՝ թոյլ չի կրնար տալ ինքզինքին այդ կարգի բաներուն պատկանելու, կը հասկնամ, միամտութիւն եւ ինքզինքդ կեղծող զրարան։ Իսկ անոնք որ են, եւ կամ փուզեն ցոյց տալ թէ են, ատիկա քեզիպէնեւորն կը թողուք «ԱՅՍ» կամ «ԱՅՆ» կողմ արծնազրելու համար։ Թող ձեզի ըլլան բոլոր անոնք՝ որոնք «ԱՅՍ»ին ու «ԱՅՆ»ին կօշիկը հագած, այս ու այն գետիները կը կոխակտեն, այդպիսիները Հայ Եկեղեցիին չէ որ կը ծառային, աւելին՝ Հայ Եկեղեցիին պէտք չունի այդպիսիներուն։

Աբե-Էլ ուրխութիւն ունի յայտնելու, թէ Թուրքի, մուրի, եւ զրպարտութեան թնջուկ իր խմբագրականները, կարգ մը «անսանձ», «անհակակշիռ» եւ «քաղաքական վտանգաւոր մարգանքներ» ընողներու դիմակները, այսկերպ մէկզի դնել տուած են, որոնց առաջինն է անտարակոյս Նորին Ս. Թմութիւն Մեծի Տանն Կիլիկիոյ Կաթողիկոսը, եւ վերջինը Սիոնի խմբագիրը։ Ա՛, ողորմելի՛ Աշոտիկ, որ միամտութիւն ունիս կարծելու, եւ հաւատացնել ուզելու մանաւանդ՝ թէ քան մը գիտես եւ իբր թէ բաներ կ'ըսես։ Մենք յայտնի է թէ ի՞նչ բանի կը պատկանինք, իսկ դուն, . . . պ. Աշոտիկ, ասիկա դա՛րավերջիկ խորհուրդն է բոլոր դարաշրջիկներու։

Սիոնի խմբագրականները «սուտ» կեղծիքի եւ չարափոխութեան՝ գիր մը իսկ չունէին իրենց մէջ, այլ սրտցաւ կոչ մը զգաստութեան, պարկեշտութեան եւ մանաւանդ հայաբարոյութեան անոնց՝ որոնք սովոր են ծախելու ամէն ինչ, է՛ն առաջ՝ ինքզինքնին . . . :

Յետոյ Աբե-Էլի խմբագիրը, իր վիճիկին, Աշոտիկին միջոցաւ, յետս կոչուած ընել կը փորձէ իր ըսածները, յայտարարելով թէ իր, եւ իր նմաններուն պայքարը, մասնաւորներուն նկատմամբ է եղեր, սակայն Աբե-Էլի ծանօթ վեց խմբագրականները ատոր հակառակ փաստները ունին արդէն, կը թելադրենք որ Աշոտիկը անգամ մը եւս կարդայ զանոնք, հի՞թէ խելամառած կ'ուզէ սրբազրել իր ցափրտութիւնը։ + Տակաւին Աշոտիկը հայրենասիրութեան եւ հաւատքի դասեր կը փորձէ տալ մեզի. հոս այլեւս ծիծաղայ կը խայնայ, չէ անուշիկ Աշոտ, ամէն քան լռէ, բայց այդ դասերը մի տար, վրադ կը խնդան։ Մենք մեր հայրենասիրութիւնը մեր երկրի դարաւոր արգասիքն ենք, անտեղիս բերած ենք, այսինքն Վանի, քեզի համար յաւէտ անմատչելի բարձունքէն, զայն չենք սովորած ոչ Պոլսոյ պալքօններէն եւ ոչ ալ իբր վարձատրութիւն . . . Աբե-Էլիէն։

Իսկ Սիոնի հարցապնդումին պատասխանը ցրուելին միջոցով տալ ուզելու պարգան, անհասկնալի միաց մեզի, արդեօք պ. Աշոտիկն ու «վարձանք» իրենց բնկուած կռնակով ի վիճակի չե՞ն կրելու թիթիղ մը լեցնող այդ լրբութիւնը, թէ ոչ Աբե-Էլի համար իր վարձկան խմբագրէն անմիջապէս վերջ՝ Նրուսաղէմի իրենց ցրուելը կուգայ։ Այս է ի վերջոյ բաժինը բոլոր վարձկաններուն։

Ի՞նչ զուգադիպութիւն, որ Աբե-Էլի Նրուսաղէմի ցրուելը ըլլայ Ֆիգիբական ցաւազար մը, նման Աբե-Էլի մտազար թշուառականին։

ԽԱՐԴ.